

Бол. № 30.1.0. Последно Люпило
(късни стихове) – Първа Част –
Съкратено!

Христо Мирски Христо Мирски

2026-01-01 2026-01-01

Contents

П_О_С_Л_Е_Д_Н_О_ Л_Ю_П_И_Л_О_

(Късни Стихове) — Първа Част — Съкратено!

**(мирскети, мирскетини, и каквото е изкласило
в градината на Христо Мирски на стари години,
от 2015-та, та чак докато 2020-та мине и замине)**

Христо Мирский, 2015 - 2020

— — — — —

[**Резюме:** Това е поетична сбирка от най-различни хумористични стихове все в моя стил, който аз проявих още в "Пъстра Каламбуриада" доста отдавна. Те са в раздели: философски, секси, детски, нонсенси, кудоши, разпявки, други, Моето отечество, и са все с хубави детски рими, и станаха твърде много за 1 книга та затова ги публикувам в 4 части. Този път ги събирах 5 години, като мислех те да са ми последните, и действително след тях смятам да пускам само по някой Poetical Mix на 4 езика, и по за 1-2 години, освен ако случайно не напиша

набързо нещо по-дълго.]

[Идея за **илюстрация** на корицата: Ами, съдейки по заглавието, тук трябва да бъде показано някакво люпило с яйца, само че, тъй като аз съм той, те трябва да са люпени от *петел*. По-конкретно аз предлагам следното: един полог (сламено гнездо) с яйца, само че те са боядисани като великденски с пъстри цветове (най-добре на петна с различни цветове, примерно зелено и жълто, червено и оранжево, и т.н.), и отгоре стои гордо един петел, с пъстра опашка, гребен, и прочее, и кукурига. Това като картинка в рамка с размери 450 x 450 пиксела, под автора и заглавието.]

— — — — —

СЪДЪРЖАНИЕ НА РАЗДЕЛИТЕ

Предговор
Философски
Леко секси
За деца
Нонсенси и каламбури
Разни кудоши
Разпявки под душа
Други
Моето отечество (поетичен цикъл)
Следговор

Забележка: Тъй като книгата е доста голяма то тя се публикува в 4 части, както следва: в I-та част е от самото начало до края на дългите философски стихове (този раздел е най-дългия), във II-та са късите философски неща + сексито + детските, в III-та са нонсенсите + кудошите (като по-дребни нонсенси), и в IV-та са от разпявките и чак до края.

— — — — —

На своята младост посвещавам

— — — — —

ПРЕДГОВОР

Ами, мои уважаеми, най-вече защото сте малко, читатели, аз мисля че едно 15 години е достатъчен интервал за да затворя една стихосбирка и да отворя друга, понеже аз добавях тук-там сумата години по нещо, но стига толкова. Освен това стига каламбуриади, нека да е "люпило", и то последно, защото още 15 години надали ще откарам, бидейки сега на 66. Така че това е за заглавието.

За естеството на поезията ми, която дума може да сложите и в кавички, ако желаете — ами тя си е пак лека поезия (light verse), защото за мен поезията е лек жанр, а и аз я пиша за разтуха, особено през лятото, когато лежа на терасата и се пека, или пък през зимата, когато лежа в кревата по дузина часове, за да не ставам в студена стая. Което ще рече, че аз май само през пролетта и есента не пиша стихове, но, разбира се, това не е точно, и всичко е относително на този свят, и, най-вече, мен не ме свърта, поне през последните 10-тина години, да пиша стихове само на един език, и понеже знам достатъчно добре руски и английски, то ги редувам — също както с жените, нали, поробиш една известно време, па си речеш: а бе я да навестя някой друга, че тази ми омръзна. Та, такива ми ти работи, за писането на стиховете.

Но с течение на годините, се оказва, че тук-там покълва и по нещо малко или много философско, честичко нещо секси, чат-пат нещо детско, нонсенси и каламбури, които са любимите ми неща, разни по-дребни кудоши, и кажи-речи с тези раздели мога да се задоволя, но нека добавя и "други" за всеки случай.

Да ама веднъж, слушайки нещо класическо по радиото (защото тя другата естрада, горе-долу след времето на Битълс, си е за боклука, мене ако ме питате), се усетих, че сумата велики хора, и писатели и поети също, са писали по нещо за своето отечество, а великият (защото няма как да е иначе, нали?) Мирски досега нищо не е написал. Така че аз реших бързо да поправя този пропуск и още в 2016 година набързо избълвах един поетичен цикъл с това име. Е в поетично отношение, т.е. в смисъл на рими, това ще рече някакви нашенски думички, и аз намерих не малко такива; както и ново поле за изява на моето ярко недоволство от нашия объркан преход към демокрацията, който се свежда по-скоро до профанация. Както и да е, и този въпрос изясних.

Има и друг момент, поради който отварям нова стихосбирка, и това е поаята на няколко мои стихотворни форми, които аз нарекох (защото ако чакам другите да го направят, то аз отдавна

вече ще съм на оня свят), съответно: мирскет, мирскетино, и мирскетон. Мирскета се появи при мен когато писах на руски моята оригинална (защото тя е такава) реклама за сайтовете наречена "Ах, госпожи, господа!", което е нещо близко по обем до сонета, но е доста по-раздвижено, и на мен ми харесва; нека не обяснявам подробно в какво той се състои, защото като прочетете един мирскет сами ще разберете. После, след като реших, че ставам родоначалник на нови стихотворни форми, се натъкнах и на мирскетиното (всъщност, първото ми мирскетино бе руското "Почему по русски" а напоследък се появи и "О бoге по научному"), което е септет (седемстишие) и самото название е формирано като умалително по италиански маниер. Е, тогава "уголемително" по италиански дава мирскетона, който е просто по-голяма разновидност на мирскета. Дано да не се натъквам на други нови форми, защото бая ще се измъча да им измислям нови имена.

Е, май че толкова стига. Четете ако ви харесват, но по всичко личи че ако някога нещо бъде отпечатано то мен вече няма да ме има, така че пийнете и по едно питие за бог да прости раба божего Мирского.

Христо Мирски, 2016, София

— — — — —

ФИЛОСОФСКИ

— — —

БОЛЕН ОТ ЖИВОТА (стих мирскет)

Аз болен съм от тоз' живот проклет,
за мене той студен е като лед,
и нито мога вече да се сгрея,
ни смисъла житейски да загрея.

Аз искам бих ей тъй, кат' механизъм,
да тракам всеки ден: тик-так, тик-так.
А вместо туй живота'й ... онанизъм —
не дава никой веч' за теб петак.

Или пък, ето тъй, кат' на дърво,
тъй как на стола някой ден седа,
да се откърши ... моята глава,
досущ като увяхнало листо.

Или да легна някой ноц в кревата,
а сутринта — изстинали краката,
защото веч' ме няма на земята!

05. 2016

— — —

ПОМОЩ В СРЕДА (стих мирскет)

Мисля си, че като дойде среда,
трябва да помогнеш на ... съседа
(ако щещ жена му оправи,
щот' са все кахъри с тез' жени).

Иначе във всеки други ден
мож' да търсиш своята изгода,
но веднъж — във туй съм убеден —
нещо направи и за народа.

Що във сряда ли? 'Ми то е ясно,
щот' средата просто дефинира
що е покрай нея, кой разбира
туй е умен, инак е опасно.

Тъй че, люде, вий за другите мислете
(ако ще да е когато се е__те [-кстраполира-?]).
В туй е мъдростта житейска, разберете!

06. 2016

П.П. Този въпрос за средата и обкръжението аз съм го разглеждал на няколко места, поне в необятния Urrh (който е на английски), но тук може да спомена нещо по-просто: погледнете в някой българо-английски речник как се превежда думата "среда", и ще видите, че това са, всъщност, две думи. Това е древно източно схващане, съвсем диалектично, така че моят принос е само в това, че избирам един лингвистичен похват за да ви го напомня по-лесно: среда - съседа.

Така, обаче тук може да има различни, и интересни, варианти

за приложението на това правило. Дори ако веднъж във всяка седмица ви се вижда много да мислите за другите, то може това да става и веднъж в месеца, в *средната среда*, тъй да се каже, или по-точно всяка трета сряда на месеца (което ще идва в интервала от 15-о до 21-о число), но всеки месец сигурно, и то в работен ден, което е също от значение. Понеже аз не страдам от липса на идеи то сега ще ви дам три варианта за използване на този нужен ден всеки месец.

Първо, може да се приеме — с малко упоритост от страна на гражданите — че всяка трета сряда на месеца се пътува *безплатно* с градския транспорт! Това няма да е особено страшно за това предприятие, защото то засяга уж около 3% от приходите му, но всъщност доста по-малко, под един процент, тъй като хората с карти, все едно, няма да "намажат" от това, а те се предполага че са болшинство, но пък, от друга страна, за едно десетина процента от народа (ако не и повече) един ден в месеца ще е достатъчно да си свършат някои неотложни ангажименти, които иначе ще им изядат 2-3 хранодни при икономичен живот (аз лично спокойно изкарвам един ден с около 1.50 лв, към 2015-та, и то дори с *пиенето*, но аз съм учим много и затова мога да живея бедно, нали?).

Второ, тази средна сряда на месеца може да е ден за разни благотворителни дейности, най-малкото за да изнесете нещо ненужно вам, но може би полезно за някой, до кофите за боклука (дрешчица, някое приборче, стар мебел, и прочее). Такива неща се правят в нормалните страни, обикновено под егидата на някой религиозен празник, на за нас това би бил най-добрия вариант — само с едно неудобство: ще трябва обществеността някак-си да следи да не би "мургавите българи" да съберат всичко по-хубаво, за да могат после да го продадат. Но може да има и някакви касички за разни дарения по магазините и другаде, специално на този ден.

Трето, ами това може да бъде ден за ... *прелюбодейства*, както се казва, за "общуване" със съседа или съседката, или за посещение на "театър", както е прието в някои страни в сряда. В древността са съществували почти легитимни сношения в някои храмове, така че и тук не казвам нещо прекалено фрапантно, но пък е полезно. Целият "номер" е това да стане някаква традиция, и човек дори и да излезе на улицата, или в някой парк, и прочее, място ще се намери, да може да попита всеки срещнат дали признава деня на съседа.

Така че: дерзайте госпожи и господа, помогнете в среда на съседа.

— — —

ЗА БЕДАТА И БЛАГОДАТА (мирскетино)

Когато лятоска повече хлад
ми носи туй такова удоволствие,
като че хапвам вкусен шоколад,
не всекидневно, жалко продължение,
докат' зимъс не съм на туй хич рад.
Тъй че при друго някакво престолствие
бедата даже става благодат.

08. 2016

П.П. И обратното. Е, то, разбира се, всяко нещо зависи от друго нещо на този свят, но въпросът е, че откакто демокрацията дойде у нас ние живеем основно така, че все се "разминаваме по фаза", или че през зимата имаме студ а през лятото още по-големи жеги. И се разчита на това, че хората забравят, но аз все още си спомням някои цени, като за да няма основания за възражения, че парите не били същите, ще използвам една максимално опростена потребителска кошница от ... едно яйце (който въпрос аз съм разглеждал отдавна). Та едно време при бай Тошо една таблетка аспирина струваше точно 1 стотинка (т.е. 10 табл. за 10 ст., 6 табл. за 6 ст.), което прави 1/13 яйце (от 13 ст., сигурно средно, тогава други нямаше); сега не мога да кажа, че 1 таблетка струва точно цяло яйце, към 21 ст. през 2016, но е някъде там, т.е. увеличението е към 10 пъти (но поне 8), което спокойно може да считате, че важи за *всички* лекарства. Аналогично едно билетче беше 6 ст. или 1/2 яйце, а сега е вече 7-8 яйца, или 15 пъти увеличение, а тенденцията (гледайки на Запад) е то да бъде 10, че и 12 яйца. И всичко е правилно, само че не е за нас, не е за най-бедната в Европейския Съюз страна. Така че благодата, действително, зависи от "престолствието", и сега ние, след като не искаме народна демокрация, то имаме *антинародна*, нали така?

— — —

МУЗИКАЛЕН ВОДОДЕЛ

Вкусът към красивото в мен е вроден,
затуй често слушам аз вечер Шопен,
или пък се кефя във някой моменти
със моцартски чуднички дивертименти.

Захласвам се също и в Бах и Вивалди,

макар че за някой това перисталти-
-ката затруднява, щот' слушат те чалга,
и считат, че класиката е провал, да?

Така че излиза, че кат' вододел
на вкусове музиката се явява,
и за интелект и морал е модел,
но след като ценностен крах веч' настава,
да ходи светът накъдет' е поел,
и всеки с каквот' ще да се утешава.

10. 2016

П.П. Ами, аз вече по традиция ще добавя нещо. Преди всичко това, че "дивертименто" по италиански значи развлечение, така че хората преди век-два с това и са се развличали, да служат на музите, докато днес "музите" обикновено са със силиконки, а хората се *дивертират* с екшъни и трилъри. Ако това не упадък на нравите, то аз просто не знам какво е упадък.

Но въпросът не е в това, че народните вкусове като правило са вулгарни, защото в латинския това са синоними, т.е. този вододел винаги е съществувал и ще съществува. Въпросът е, че по-рано хората някак-си се срамуваха да показват вулгарността си, "Партията и Правителството" не гледаха с добро око на това, докато днес те направо се гордеят с това, понеже при демокрацията никой не принуждава демоса да е какъвто си ще, по простата причина че от това печели бизнеса; щом народа иска нещо, то това веднага му се предлага.

Аз даже мога да дам един смешен пример, че веднъж видях в един магазин слънчогледови семки под търговското название ... "Хулиган.". Е, то това не трябва да се разбира буквално, но явно, че бизнеса счита, че име като, примерно: "Слънчева занимавка", или "Семки без бонбонки", или нещо от сорта, няма да привлича така клиентите както възможността да се *вживеят* в ролята на хулигани. А бизнеса рядко греша, защото той контролира лесно продажбите си.

От друга страна, обаче, диалектическо погледнато, това може да е закономерно, и тогава колкото по-надълбоко слезем в пропастта на безморалието толкова ... по-нагоре после ще се качим към моралността, някъде през 22 или 23 век (не вярвам да е по-късно). Така че моят съвет към бъдните поколения е да проверят през 23 век, хайде, за всеки случай и през 24, дали съм прав, така че: четете Мирски и през 24 век!

А, и ритъма на този стих дойде от слушане май на концерт за пиано и оркестър ? 1 на Шопен, в който дълго и често се повтаря следното: "Та ТИ ти ти ТА та та ТО то то ТЮ ту", и т.н. —

if you see what I mean. Което ще рече че от него може да излезе една приятна естрадна песничка, като просто се оркестрира подходящо, започвайки с оригиналната музика, когато тя се забавя се пее първия куплет, предполагам с плътен мъжки глас, но може пък и на дует да стане, съвсем кратка музикална пауза, и куплета се повтаря, после музиката е сама и се ускорява за 1-2 минути, след това така с втория куплет, пак дълга музикална пауза, след това идва секстетата, който може да се допълни до два куплета като се повторят последните два реда; евентуално и секстетата-октет се повтаря още веднъж. Освен това за да се допълни циклично римата трябва там където са 11 срички да се добавя по една с "и", "ах", или нещо подобно. Така че това е поредното ми либрето на песен по популярна мелодия. Ами, пейте я тогава, ако и при вас вкуса към красивото е вроден, а може и придобит.

Е, да де, ама то не било съвсем така, защото при повторно слушане се оказва, че това бил края на "Концерт за цигулка и оркестър в си бемол" от ... *Никито Паганинов*, така че аз моля неговия дух за извинение, но аз не съм професионалист, така че може и да сгреша, ала това не влияе на вкуса ми и всичко останало е вярно, песничка може да излезе.

— — —

ЖИВОТА КАТО ... ПРОЗЯВКА (стих мирскет)

Ако ме питате, наш'та мизерия
що продължава, и прави феерия,
то ще ви кажа аз: щото сме десни,
че и на комунистите сме бесни.

Други народи са просто задружни,
ние, обаче, не щем и гърлата
да си прережем готови сме, южни
гени цъфтят в градовете, в селата.

А освен туй сме народ ний безбожен,
в нищо не вярваме, в черква не ходим,
търсим на себе си как да угòдим,
нямаме път социален наложен.

Тъй че добри сме ний сал кат' *добавка*,
опропастяваме своята "лавка",
щото живота за нас е ... прозявка.

12. 2016

— — —

**МОЯТА МОЛИТВА
(мирскетино)**

Някой хора си умират здрави,
лягат и заспиват ... вечен сън,
във което сигурно са прави.
Но зове ли ги камбанен звън,
или всичко е въпрос на нрави?
Боже, стане ли ми чак байгън,
нека тъй към теб да се отправя!

12. 2016

— — —

**ЖИВОТЪТ Е СЛОЖЕН КОМПЛЕКС
(мирскетино)**

Когат' човекът е зает със секс
той е животно, нямам друга дума,
най-малкото такова бившо, екс.
Той се огъва, кат' че ли'й от гума,
и бръщоледи, със и без претекст,
и впива лапи в другия кат' пума —
'ма то живота сложен е комплекс.

01. 2017

— — —

И т.н. ...

НЕ СЪМ, НЕ ЗНАМ, НЕ ВИЖДАМ

Не съм поет на демокрацията аз,
не уважавам просто тази *шлюха*.
Тя може лъскава да е — голям ъ праз!
Не я харесвам — всички ли ме чува?

Не съм закърмен със лъжи, измами,
а с правда, за която да се мре.

Не вярвам на партийните ... имами,
и креснал бих на всичките: "Сус, бре!".

Не ща глупаци да ме водят за носа,
щот' стъпили са на торби с мангизи.
Затуй за нашата промяна се кося,
разумни не съзирам йощ' филизи!

Не ща с мошеничества, далавери,
да се придвижват хората напред,
а който е в доброто поглед вперил,
изобщо да не види берекет.

Не може със омраза, егоизъм,
да стигнем нявга до приличен хал,
или без никакъв *колективизъм*
народ един да се запази цял.

Не може с маскарлъци да вървие
напред, тъй тъпчи се сал на место;
омразата със грижи 'ко-н' смениме
не ще да *бухнем* нивга кът' тесто!

Не бива правият да'й тоз' с парите,
натрупани с безскрупулен грабеж,
но кой днес на такъв да свий сармите,
щом лозунга е: грабвай, после беж!

Не бива ученото да гладува,
или доброто, щот' било с морал.
Там, безсърдечността къдет' домува,
е винаги нахалният успял.

Не знам кога ще заживеем дружно,
но *демокрацията* ни сломи!
Народът да се поучава'й нужно,
а тя му мозъка съвсем проми.

Не знам България дали ще има,
щот' засега се ние сал топим,
но сме във *тридесет*-годишна зима,
и като мечките дълбоко спим.

Не виждам изход, докато' демократи
ни нас делят и противопоставят;
светът край нас живеи, а ний си патим,

и сал мошениците се прославят!

Не виждам слънце, дор' не проумеем,
че трябва ни спасяващо *ядро*,
коет' за разликите да милее,
но да ни стяга кат' букет в едно!

12. 2020

— — —

Продължава в следващата част ...

— — — — —

...

— — — — —

К Р А Й НА ТАЗИ ЧАСТ

Сконвертировано и публикувано на <http://SamoLit.com/>

П_О_С_Л_Е_Д_Н_О_ Л_Ю_П_И_Л_О_

(Късни Стихове) — Първа Част — Съкратено!

**(мирскети, мирскетини, и каквото е изкласило
в градината на Христо Мирски на стари години,
от 2015-та, та чак докато 2020-та мине и замине)**

Христо Мирский, 2015 - 2020

— — — — —

[**Резюме:** Това е поетична сбирка от най-различни хумористични стихове все в моя стил, който аз проявих още в "Пъстра Каламбуриада" доста отдавна. Те са в раздели: философски, секси, детски, нонсенси, кудоши, разпявки, други, Моето отечество, и са все с хубави детски рими, и станаха твърде много за 1 книга та затова ги публикувам в 4 части. Този път ги събирах 5 години, като мислех те да са ми последните, и действително след тях смятам да пускам само по някой Poetical Mix на 4 езика, и по за 1-2 години, освен ако случайно не напиша набързо нещо по-дълго.]

[Идея за **илюстрация** на корицата: Ами, съдейки по заглавието, тук трябва да бъде показано някакво люпило с яйца, само че, тъй като аз съм той, те трябва да са люпени от *петел*. По-конкретно аз предлагам следното: един полог (сламено гнездо) с яйца, само че те са боядисани като великденски с пъстри цветове (най-добре на петна с различни цветове, примерно зелено и жълто, червено и оранжево, и т.н.), и отгоре стои гордо един петел, с пъстра опашка, гребен, и прочее, и кукурига. Това като картинка в рамка с размери 450 x 450 пиксела, под автора и заглавието.]

— — — — —

СЪДЪРЖАНИЕ НА РАЗДЕЛИТЕ

Предговор
Философски
Леко секси
За деца
Нонсенси и каламбури
Разни кудоши
Разпявки под душа
Други
Моето отечество (поетичен цикъл)
Следговор

Забележка: Тъй като книгата е доста голяма то тя се публикува в 4 части, както следва: в I-та част е от самото начало до края

на дългите философски стихове (този раздел е най-дългия), във II-та са късите философски неща + сексито + детските, в III-та са нонсенсите + кудошите (като по-древни нонсенси), и в IV-та са от разпявките и чак до края.

— — — — —

На своята младост посвещавам

— — — — —

ПРЕДГОВОР

Ами, мои уважаеми, най-вече защото сте малко, читатели, аз мисля че едно 15 години е достатъчен интервал за да затворя една стихосбирка и да отворя друга, понеже аз добавях тук-там сумата години по нещо, но стига толкова. Освен това стига каламбуриади, нека да е "люпило", и то последно, защото още 15 години надали ще откарам, бидейки сега на 66. Така че това е за заглавието.

За естеството на поезията ми, която дума може да сложите и в кавички, ако желаете — ами тя си е пак лека поезия (light verse), защото за мен поезията е лек жанр, а и аз я пиша за разтуха, особено през лятото, когато лежа на терасата и се пека, или пък през зимата, когато лежа в кревата по дузина часове, за да не ставам в студена стая. Което ще рече, че аз май само през пролетта и есента не пиша стихове, но, разбира се, това не е точно, и всичко е относително на този свят, и, най-вече, мен не ме свърта, поне през последните 10-тина години, да пиша стихове само на един език, и понеже знам достатъчно добре руски и английски, то ги редувам — също както с жените, нали, поработиш една известно време, па си речеш: а бе я да навестя някой друга, че тази ми омръзна. Та, такива ми ти работи, за писането на стиховете.

Но с течение на годините, се оказва, че тук-там покълва и по нещо малко или много философско, честичко нещо секси, чат-пат нещо детско, нонсенси и каламбури, които са любимите ми неща, разни по-древни кудоши, и кажи-речи с тези раздели мога да се задоволя, но нека добавя и "други" за всеки случай.

Да ама веднъж, слушайки нещо класическо по радиото (защото тя другата естрада, горе-долу след времето на Битълс, си е за боклука, мене ако ме питате), се усетих, че сумата велики

хора, и писатели и поети също, са писали по нещо за своето отечество, а великият (защото няма как да е иначе, нали?) Мирски досега нищо не е написал. Така че аз реших бързо да поправя този пропуск и още в 2016 година набързо избълвах един поетичен цикъл с това име. Е в поетично отношение, т.е. в смисъл на рими, това ще рече някакви нашенски думички, и аз намерих не малко такива; както и ново поле за изява на моето ярко недоволство от нашия объркан преход към демокрацията, който се свежда по-скоро до профанация. Както и да е, и този въпрос изясних.

Има и друг момент, поради който отварям нова стихосбирка, и това е появата на няколко мои стихотворни форми, които аз нарекох (защото ако чакам другите да го направят, то аз отдавна вече ще съм на оня свят), съответно: мирскет, мирскетино, и мирскетон. Мирскета се появи при мен когато писах на руски моята оригинална (защото тя е такава) реклама за сайтовете наречена "Ах, госпожи, господа!", което е нещо близко по обем до сонета, но е доста по-раздвижено, и на мен ми харесва; нека не обяснявам подробно в какво той се състои, защото като прочетете един мирскет сами ще разберете. После, след като реших, че ставам родоначалник на нови стихотворни форми, се натъкнах и на мирскетиното (всъщност, първото ми мирскетино бе руското "Почему по русски" а напоследък се появи и "О бoге по научному"), което е септет (седемстишие) и самото название е формирано като умалително по италиански маниер. Е, тогава "уголемително" по италиански дава мирскетона, който е просто по-голяма разновидност на мирскета. Дано да не се натъквам на други нови форми, защото бая ще се измъча да им измислям нови имена.

Е, май че толкова стига. Четете ако ви харесват, но по всичко личи че ако някога нещо бъде отпечатано то мен вече няма да ме има, така че пийнете и по едно питие за бог да прости раба божего Мирского.

Христо Мирски, 2016, София

— — — — —

ФИЛОСОФСКИ

— — —

БОЛЕН ОТ ЖИВОТА
(стих мирскет)

Аз болен съм от тоз' живот проклет,
за мене той студен е като лед,
и нито мога вече да се сгрея,
ни смисъла житейски да загрея.

Аз искам бих ей тъй, кат' механизъм,
да тракам всеки ден: тик-так, тик-так.
А вместо туй живота'й ... онанизъм —
не дава никой веч' за теб петак.

Или пък, ето тъй, кат' на дърво,
тъй как на стола някой ден седя,
да се откърши ... моята глава,
досущ като увяхнало листо.

Или да легна някой нощ в кревата,
а сутринта — изстинали краката,
защото веч' ме няма на земята!

05. 2016

— — —

ПОМОЩ В СРЕДА
(стих мирскет)

Мисля си, че като дойде среда,
трябва да помогнеш на ... съседа
(ако щещ жена му оправи,
щот' са все кахъри с тез' жени).

Иначе във всеки други ден
мож' да търсиш своята изгода,
но веднъж — във туй съм убеден —
нещо направи и за народа.

Що във сряда ли? 'Ми то е ясно,
щот' средата просто дефинира
що е покрай нея, кой разбира
туй е умен, инак е опасно.

Тъй че, люде, вий за другите мислете
(ако ще да е когато се е__те [-кстраполира-?]).

В туй е мъдростта житейска, разберете!

06. 2016

П.П. Този въпрос за средата и обкръжението аз съм го разглеждал на няколко места, поне в необятния Urrh (който е на английски), но тук може да спомена нещо по-просто: погледнете в някой българо-английски речник как се превежда думата "среда", и ще видите, че това са, всъщност, две думи. Това е древно източно схващане, съвсем диалектично, така че моят принос е само в това, че избирам един лингвистичен похват за да ви го напомня по-лесно: среда - съседа.

Така, обаче тук може да има различни, и интересни, варианти за приложението на това правило. Дори ако веднъж във всяка седмица ви се вижда много да мислите за другите, то може това да става и веднъж в месеца, в *средната среда*, тъй да се каже, или по-точно всяка трета сряда на месеца (което ще идва в интервала от 15-о до 21-о число), но всеки месец сигурно, и то в работен ден, което е също от значение. Понеже аз не страдам от липса на идеи то сега ще ви дам три варианта за използване на този нужен ден всеки месец.

Първо, може да се приеме — с малко упоритост от страна на гражданите — че всяка трета сряда на месеца се пътува *безплатно* с градския транспорт! Това няма да е особено страшно за това предприятие, защото то засяга уж около 3% от приходите му, но всъщност доста по-малко, под един процент, тъй като хората с карти, все едно, няма да "намажат" от това, а те се предполага че са болшинство, но пък, от друга страна, за едно десетина процента от народа (ако не и повече) един ден в месеца ще е достатъчно да си свършат някои неотложни ангажименти, които иначе ще им изядат 2-3 хранодни при икономичен живот (аз лично спокойно изкарвам един ден с около 1.50 лв, към 2015-та, и то дори с *пиенето*, но аз съм учим много и затова мога да живея бедно, нали?).

Второ, тази средна сряда на месеца може да е ден за разни благотворителни дейности, най-малкото за да изнесете нещо ненужно вам, но може би полезно за някой, до кофите за боклука (дрешчица, някое приборче, стар мебел, и прочее). Такива неща се правят в нормалните страни, обикновено под егидата на някой религиозен празник, на за нас това би бил най-добрия вариант — само с едно неудобство: ще трябва обществеността някак-си да следи да не би "мургавите българи" да съберат всичко по-хубаво, за да могат после да го продадат. Но може да има и някакви касички за разни дарения по магазините и другаде, специално на този ден.

Трето, ами това може да бъде ден за ... *прелюбодейства*,

както се казва, за "общуване" със съседа или съседката, или за посещение на "театър", както е прието в някои страни в сряда. В древността са съществували почти легитимни сношения в някои храмове, така че и тук не казвам нещо прекалено фрапантно, но пък е полезно. Целият "номер" е това да стане някаква традиция, и човек дори и да излезе на улицата, или в някой парк, и прочее, място ще се намери, да може да попита всеки срещнат дали признава деня на съседа.

Така че: дерзайте госпожи и господа, помогнете в сряда на съседа.

— — —

ЗА БЕДАТА И БЛАГОДАТА (мирскетино)

Когато лятоска повече хлад
ми носи туй такова удоволствие,
като че хапвам вкусен шоколад,
не всекидневно, жалко продоволствие,
докат' зимъс не съм на туй хич рад.
Тъй че при друго някакво престолствие
бедата даже става благодат.

08. 2016

П.П. И обратното. Е, то, разбира се, всяко нещо зависи от друго нещо на този свят, но въпросът е, че откакто демокрацията дойде у нас ние живеем основно така, че все се "разминаваме по фаза", или че през зимата имаме студ а през лятото още по-големи жеги. И се разчита на това, че хората забравят, но аз все още си спомням някои цени, като за да няма основания за възражения, че парите не били същите, ще използвам една максимално опростена потребителска кошница от ... едно *яйце* (който въпрос аз съм разглеждал отдавна). Та едно време при бай Тошо една таблетка аспирина струваше точно 1 стотинка (т.е. 10 табл. за 10 ст., 6 табл. за 6 ст.), което прави 1/13 яйце (от 13 ст., сигурно средно, тогава други нямаше); сега не мога да кажа, че 1 таблетка струва точно цяло яйце, към 21 ст. през 2016, но е някъде там, т.е. увеличението е към 10 пъти (но поне 8), което спокойно може да считате, че важи за *всички* лекарства. Аналогично едно билетче беше 6 ст. или 1/2 яйце, а сега е вече 7-8 яйца, или 15 пъти увеличение, а тенденцията (гледайки на Запад) е то да бъде 10, че и 12 яйца. И всичко е правилно, само че не е за нас, не е за най-бедната в Европейския Съюз страна. Така че благодата, действително, зависи от "престолствието",

и сега ние, след като не искаме народна демокрация, то имаме *антинародна*, нали така?

— — —

МУЗИКАЛЕН ВОДОДЕЛ

Вкусът към красивото в мен е вроден,
затуй често слушам аз вечер Шопен,
или пък се кефя във някой моменти
със моцартски чуднички дивертименти.

Захласвам се също и в Бах и Вивалди,
макар че за някой това перисталти-
-ката затруднява, щот' слушат те чалга,
и считат, че класиката е провал, да?

Така че излиза, че кат' вододел
на вкусове музиката се явява,
и за интелект и морал е модел,
но след като ценностен крах веч' настава,
да ходи светът накъдет' е поел,
и всеки с каквот' ще да се утешава.

10. 2016

П.П. Ами, аз вече по традиция ще добавя нещо. Преди всичко това, че "дивертименто" по италиански значи развлечение, така че хората преди век-два с това и са се развличали, да служат на музите, докато днес "музите" обикновено са със силиконки, а хората се *дивертират* с екшъни и трилъри. Ако това не упадък на нравите, то аз просто не знам какво е упадък.

Но въпросът не е в това, че народните вкусове като правило са вулгарни, защото в латинския това са синоними, т.е. този вододел винаги е съществувал и ще съществува. Въпросът е, че по-рано хората някак-си се срамуваха да показват вулгарността си, "Партията и Правителството" не гледаха с добро око на това, докато днес те направо се гордеят с това, понеже при демокрацията никой не принуждава демоса да е какъвто си ще, по простата причина че от това печели бизнеса; щом народа иска нещо, то това веднага му се предлага.

Аз даже мога да дам един смешен пример, че веднъж видях в един магазин слънчогледови семки под търговското название ... "Хулиган.". Е, то това не трябва да се разбира буквално, но явно, че бизнеса счита, че име като, примерно: "Слънчева занимавка", или "Семки без бонбонки", или нещо от сорта, няма да привлича

така клиентите както възможността да се *вживеят* в ролята на хулигани. А бизнеса рядко греша, защото той контролира лесно продажбите си.

От друга страна, обаче, диалектично погледнато, това може да е закономерно, и тогава колкото по-надълбоко слезем в пропастта на безморалието толкова ... по-нагоре после ще се качим към моралността, някъде през 22 или 23 век (не вярвам да е по-късно). Така че моят съвет към бъдните поколения е да проверят през 23 век, хайде, за всеки случай и през 24, дали съм прав, така че: четете Мирски и през 24 век!

А, и ритъма на този стих дойде от слушане май на концерт за пиано и оркестър ? 1 на Шопен, в който дълго и често се повтаря следното: "Та ТИ ти ти ТА та та ТО то то ТЮ ту", и т.н. — if you see what I mean. Което ще рече че от него може да излезе една приятна естрадна песничка, като просто се оркестрира подходящо, започвайки с оригиналната музика, когато тя се забавя се пее първия куплет, предполагам с плътен мъжки глас, но може пък и на дует да стане, съвсем кратка музикална пауза, и куплета се повтаря, после музиката е сама и се ускорява за 1-2 минути, след това така с втория куплет, пак дълга музикална пауза, след това идва секстетата, който може да се допълни до два куплета като се повторят последните два реда; евентуално и секстетата-октет се повтаря още веднъж. Освен това за да се допълни циклично римата трябва там където са 11 срички да се добавя по една с "и", "ах", или нещо подобно. Така че това е поредното ми либрето на песен по популярна мелодия. Ами, пейте я тогава, ако и при вас вкуса към красивото е вроден, а може и придобит.

Е, да де, ама то не било съвсем така, защото при повторно слушане се оказва, че това бил края на "Концерт за цигулка и оркестър в си бемол" от ... *Никито Паганинов*, така че аз моля неговия дух за извинение, но аз не съм професионалист, така че може и да сгреша, ала това не влияе на вкуса ми и всичко останало е вярно, песничка може да излезе.

— — —

ЖИВОТА КАТО ... ПРОЗЯВКА (стих мирскет)

Ако ме питате, наш'та мизерия
що продължава, и прави феерия,
то ще ви кажа аз: щото сме десни,
че и на комунистите сме бесни.

Други народи са просто задружни,

ние, обаче, не щем и гърлата
да си прережем готови сме, южни
гени цъфтят в градовете, в селата.

А освен туй сме народ ний безбожен,
в нищо не вярваме, в черква не ходим,
търсим на себе си как да угòдим,
нямаме път социален наложен.

Тъй че добри сме ний сал кат' *добавка*,
опропасяваме своята "лавка",
щото живота за нас е ... прозявка.

12. 2016

— — —

МОЯТА МОЛИТВА (мирскетино)

Някой хора си умират здрави,
лягат и заспиват ... вечен сън,
във което сигурно са прави.
Но зове ли ги камбанен звън,
или всичко е въпрос на нрави?
Боже, стане ли ми чак байгън,
нека тъй към теб да се отправя!

12. 2016

— — —

ЖИВОТЪТ Е СЛОЖЕН КОМПЛЕКС (мирскетино)

Когат' човекът е зает със секс
той е животно, нямам друга дума,
най-малкото такова бившо, екс.
Той се огъва, кат' че ли'й от гума,
и бръщолеви, със и без претекст,
и впива лапи в другия кат' пума —
'ма то живота сложен е комплекс.

01. 2017

— — —

И т.н. ...

НЕ СЪМ, НЕ ЗНАМ, НЕ ВИЖДАМ

Не съм поет на демокрацията аз,
не уважавам просто тази *шлюха*.
Тя може лъскава да е — голям ъ праз!
Не я харесвам — всички ли ме чува?

Не съм закърмен със лъжи, измами,
а с правда, за която да се мре.
Не вярвам на партийните ... имами,
и креснал бих на всичките: "Сус, бре!".

Не ща глупаци да ме водят за носа,
щот' стъпили са на торби с мангизи.
Затуй за нашата промяна се кося,
разумни не съзирам йощ' филизи!

Не ща с мошеничества, далавери,
да се придвижват хората напред,
а който е в доброто поглед вперил,
изобщо да не види берекет.

Не може със омраза, егоизъм,
да стигнем нявга до приличен хал,
или без никакъв *колективизъм*
народ един да се запази цял.

Не може с маскарлъци да вървиме
напред, тъй тъпчи се сал на место;
омразата със грижи 'ко-н' смениме
не ще да *бухнем* нивга кът' тесто!

Не бива правият да'й тоз' с парите,
натрупани с безскрупулен грабеж,
но кой днес на такъв да свий сармите,
щом лозунга е: грабвай, после беж!

Не бива ученото да гладува,
или доброто, щот' било с морал.
Там, безсърдечността къдет' домува,
е винаги нахалният успял.

Не знам кога ще заживеем дружно,
но *демокрацията* ни сломи!
Народът да се поучава'й нужно,
а тя му мозъка съвсем проми.

Не знам България дали ще има,
щот' засега се ние сал топим,
но сме във *тридесет*-годишна зима,
и като мечките дълбоко спим.

Не виждам изход, докат' демократи
ни нас делят и противопоставят;
светът край нас живей, а ний си патим,
и сал мошениците се прославят!

Не виждам слънце, дор' не проумеем,
че трябва ни спасяващо *ядро*,
коет' за разликите да милее,
но да ни стяга кат' букет в едно!

12. 2020

— — —

Продължава в следващата част ...

— — — — —

...

— — — — —

К Р А Й НА ТАЗИ ЧАСТ

Сконвертировано и публикувано на <http://SamoLit.com/>

Сконвертировано и опубликовано на <https://SamoLit.com/>